

Nikolaj Levašov
Podstata a Rozum
Svazek 1.
San-Francisko r. 2000

Kapitola 4. Podstata emócií. Vyššie emócie človeka

Človek prichádza na tento svet sprevádzaný pôrodnými bolesťami matky, ktorá mu daruje život a ktorá v sebe niesla jeho plod celých 9 mesiacov. Až potom dieťa začne poznávať samého seba. Veľmi často príde k otázke, z kadiaľ vlastne prišiel a najčastejšie si vypočuje príbeh o tom, ako ho našli v kapuste alebo ako ho priniesol bocian, ktorý ho daroval jeho rodičom. Skôr či neskôr si každý jedinec uvedomí, že jeho objaveniu sa na svete predchádzal pohlavný styk jeho rodičov, ktorý viedol k počatiu. Zlúčenie vajíčka a spermie, ktoré nesú genetickú informáciu od rodičov (podr. Kapitola 6, Poslední apel lidstvu), sa javí základným bodom pre vývoj nového organizmu. Predĺženie svojho rodu je hlavnou a základnou prírodnou funkciou ľubovoľného živého organizmu, zahŕňajúc aj človeka. Príroda samozrejme vytvorila podnety vedúce k usilovaniu sa o predĺženie rodu – sexuálne uspokojenie. No sú to v skutočnosti len fyziologické procesy, ktoré vedú **konkrétneho** muža a **konkrétne** ženu k bližšiemu styku vedúcemu k počatiu nového života? Je len sexuálne uspokojenie – hnacou silou, tlačiacou muža a ženu, aby navždy spojili svoje osudy? Intímny život hrá nepochybne ohromnú úlohu v živote človeka, no s jeho pomocou nedokážeme vysvetliť podstatu hĺbky a bohatstva lásky muža k jeho žene, ani lásku medzi hociktorým mužom a hociktorou ženou, či lásku daného muža s danou ženou alebo naopak. Fyziologicky i teoreticky by mohol ľubovoľný muž a ľubovoľná žena spolu počať nový život. No prečo z desiatok známych a miliónov neznámych si daný muž vyberie práve tú jednu ženu, tú, ktorá v ňom rozohrá prekrásnu pieseň a ktorá keď sa objaví, tak mu poskočí srdce a zaspieva duša? Iba prostredníctvom inštinktov sa tento jav nedá objasniť. Pocit lásky medzi mužom a ženou je neporovnateľne širší ako čistý fyziologický proces, tak ako nemôžeme porovnať oceán s kvapkou vody...

Takže čo je to láska?!

Okrem emócií a pocitov, zviazaných so záchranou života každého jedinca v boji o prežitie, príroda obdarovala živé bytosti aj emóciami a pocitmi na predĺženie svojho rodu, bez ktorých by život vôbec nemohol existovať. Pričom sú tieto emócie viditeľné nielen u človeka, ale prakticky u všetkých mnohobunkových organizmov. Aká je podstata týchto pocitov u zvierat? Všetko je úplne jednoduché a zároveň zložité....

Počas evolúcie života na našej planéte prežili iba tie druhy živých organizmov, ktoré sa dokázali adaptovať na zmeny premenou svojho vnútorného prostredia a odovzdať tieto „pozitívne“ mutácie ďalším pokoleniam. Prioritu predĺženia rodu získavajú práve tieto druhy s pozitívnymi mutáciami, vzhľadom k tomu, že ich táto maximálna adaptácia na okolité podmienky urobila silnejšími, zdravšími, rýchlejšími a čo najviac vnútorne prispôsobenými ku životnému prostrediu, ktoré obývajú. Taktiež manželské súboje medzi samcami a samicami vyčleňujú tých najsilnejších a najlepších. Víťazi získavajú možnosť predať svoje prednosti a vlastnosti ďalšiemu pokoleniu a práve vďaka tomuto súpereniu o predĺženie svojho rodu medzi samcami získavajú ďalšie generácie nové pozitívne vlastnosti zapísané vo svojej genetike. Vonkajší výzor samcov u prevažnej väčšiny druhov hrá pre samice dôležitú úlohu v čase párenia, pretože (vonkajšok) odráža stupeň prispôsobivosti danej osoby na podmienky prežitia v danom životnom prostredí, obývanom daným druhom živých organizmov. Takýmto spôsobom (vonkajšími a vnútornými vlastnosťami samcov) sa v ríši živočíchov stanovuje sexuálna aktivita, zatiaľ čo samice sú vo väčšine týchto manželských súbojov pasívne, a preto prijímajú svojich sexuálnych uchádzačov, samcov-víťazov.

Človek ako súčasť živej prírody sa taktiež riadi týmito zákonmi vytvorenými prírodou v priebehu evolúcie života na Zemi. No okrem živočíšneho základu má človek aj **duchovný základ**, a práve toto **duchovno** ho vyčleňuje zo sveta zvierat. A aj keď sa človek v počiatku svojej evolúcie ako druhu, vo svojom sexuálnom správaní iba málo odlišoval od ostatných vysoko organizovaných živočíšnych druhov, tak pri zrodení civilizácie a duchovného počiatku sa človek čím ďalej tým viac vyčleňoval zo svojich pôvodných prejavov sexuálnosti. V čom spočívajú tieto osobitosti, ktoré nám dovoľujú odlišiť človeka od všetkých ďalších druhov živočíchov?! Skúsme sa lepšie pozrieť a lepšie pochopiť to, čo nám dáva právo považovať druh **Homo Sapiens** za vyššiu úroveň vývinu života aj v spôsobe, akým prejavuje svoju sexualitu. Môže to byť iba našou domnienkou, naším želaním o potvrdenie neexistujúceho dôkazu, ktorý by nás utvrdil v myšlienke, že sme jedinečnosťou prírody dokonca aj v jej základných inštinktoch, akým je sexualita. Kde sa skrýva pravda? Je to iba sebaklam alebo skutočne nová úroveň vývoja vo vzájomných vzťahoch medzi samcom a samičou, alebo ako to my pekne nazývame, medzi **mužom a ženou**....

Človek je spoločenský tvor, tzn. narodenie, celkový vývoj, život do jeho posledného dychu je sprevádzaný ďalšími ľuďmi alebo v spoločnosti druhých ľudí. Už od prvého okamihu nášho života začíname prijímať rôzne informácie, zozbierané predchádzajúcimi generáciami pri stýkaní sa s rôznymi ľuďmi. Informácia, ktorú mozog prijíma, pretvára mozog a taktiež samotného človeka. Keď vlastnosti i množstvo mozgom prijímaných informácií dosiahne kritického objemu nastáva obyčajný zázrak – vzniká **vedomie**. Pričom tento zázrak môže prebehnúť iba v prostredí spoločnosti, keďže potrebný objem informácií je možné nadobudnúť iba prostredníctvom poznatkov predchádzajúcich generácií, ktoré sú odovzdávané ako určitý druh skúsenosti, a aj oni pri odovzďovaní týchto poznatkov získavajú ďalšie skúsenosti atď. Výsledkom vývoja a objavenia sa vedomia u človeka, mení sa kvalitatívne i štrukturálne aj jeho vnútorná podstata. Objavenie sa astrálneho tela (tvoreného prvotnými hmotami **G** a **F**) a prvého mentálneho tela (tvoreného prvotnými hmotami **G**, **F** a **E**) u človeka je spojené s fyzickou silou, krásou formy tela, a s **pružnosťou a výkonnosťou inteligencie** (intelektu). Stupeň a kvalita rozvitia mozgu a intelektu je pre ľudské spoločstvo tým evolučným výdobytkom, bez ktorého by sa ďalšie pokolenia nemohli rozvíjať.

Týmto spôsobom sa u človeka, na rozdiel od ostatných živých organizmov, pozitívnymi evolučnými výdobytkami nejavia len pozitívne mutácie zapríčiňujúce maximálnu adaptáciu fyzického tela k podmienkam ekosystému a fyzickú silu jedinca (čo samozrejme neprestalo hrať dôležitú úlohu v budovaní vzájomných vzťahov medzi mužom a ženou), ale aj úroveň rozvoja mozgu a následne **úroveň duchovného rozvoja** človeka. Prítom úroveň duchovného rozvitia každého človeka sa prejavuje v **kvalitatívnej štruktúre jeho vnútornej podstaty**. Preto sa vzájomné vzťahy medzi mužom a ženou nevytvárajú len na základe vonkajšej krásy fyzického tela, ale aj na základe **vnútornej krásy a duševného bohatstva človeka**. Vonkajšia krása hrá úlohu iba ako prvotný podnet pri zblížovaní sa muža a ženy, ale **hlavným faktorom je vnútorná a duchovná krása**, na ktorej základe sa buduje trvácnosť týchto vzájomných vzťahov. Základným prírodným princípom je odovzďovanie čo najlepších kvalitatívnych vlastností z jedného pokolenia na druhé pri spojení genetiky z matkinej i otcovej strany. Mužská podstata by mala byť čo najviac zladená a byť v maximálnej novej harmónii so ženskou podstatou – mali by jedna druhú navzájom dopĺňať. Iba za týchto podmienok sa môžu utvrdiť pozitívne vlastnosti v ďalších pokoleniach. Všetko bude hneď jasné, ak si

spomenieme na to, že potomstvo získava polovicu chromozómov zo strany matky a druhú polovicu zo strany otca. Nové vlastnosti sa v potomstve nemôžu maximálne prejaviť, pokiaľ sa párne chromozómy (jeden z matkinej a druhý z otcovej strany) nenachádzajú v **maximálnej rovnováhe a vzájomnej harmónii**. **Pokiaľ nie je kvalitatívna úroveň „otcovho“ chromozómu v harmónii s kvalitatívnou úrovňou „matkinho“ chromozómu**, môžu byť nové nadobudnuté schopnosti navždy stratené alebo zablokované pre niekoľko ďalších pokolení. Každý druh sa v priebehu evolúcie zachránil iba vďaka utvrdeniu si pozitívnych vlastností vo svojej genetike. Preto je dôležité podotknúť, že príroda našla spôsob ako vyjsť z tejto komplikovanej situácie. Poďme sa preto oboznámiť s týmto obdivuhodným javom prírody, ktorý sa odzrkadľuje v nepochopenom pociťovanom nazývanom **láska**...

Anatómia lásky – nie je to rúhanie, ako by niektorí povedali, ale potreba, ktorá nám umožňuje lepšie pochopiť samých seba, zmeniť svoj osud a nadobudnúť plnohodnotné šťastie pre samých seba a pre tých, ktorí sú s nami. Spomeňme si, že kvalitatívna úroveň rozvinutia každého človeka sa prejavuje v **kvalitatívnej štruktúre vnútornej podstaty**. Preto sa spoložitie medzi mužom a ženou prejavuje hlavne na úrovni ich **vnútorných podstát**. Predtým ako podrobne rozoberieme túto analýzu je potrebné obrátiť svoju pozornosť na to, že mužská a ženská vnútorná podstata sa navzájom odlišujú a pri ich vzájomnej harmónii jedna druhú dopĺňajú a tým pádom spoločne predstavujú **jeden ucelený systém**. Pri plnej harmónii medzi mužskou a ženskou vnútornou podstatou vzniká aktívna vzájomná výmena ich vlastností. Muž pritom nadobúda vlastnosti, ktoré u neho nie sú a nikdy nemôžu byť na základe kvalitatívnej štruktúry ženskej vnútornej podstaty, no bez ktorých by nebol možný ďalší rozvoj. V harmonickom rozpoložení sa muž so ženou navzájom dopĺňajú ako dve polovice jedného celku a pritom medzi ich vnútornými podstatami prebieha výmena vlastností na všetkých úrovniach, ktorá je sprevádzaná nepochopiteľným pocitom nazývaným **láska**. V čínskej filozofii sa tejto harmónii hovorí rovnováha medzi **jing** a **jang**...

Pripomeňme si, že úroveň evolučného rozvinutia každého človeka sa prejavuje v kvalitatívnej štruktúre jeho vnútornej podstaty. A to značí o tom, aké telá vnútornej podstaty daný človek nadobudol a akú majú úroveň mernosti (мерность - pravidelnosť, rytmickosť, rozmer, rozmernosť). O plnej harmónii medzi mužom a ženou môžeme hovoriť iba vtedy, ak majú ich vnútorné podstaty rovnaké alebo aspoň veľmi blízke mernosti (viď. [obr.55](#)). Preto harmónia medzi mužom a ženou vzniká v rôznych etapách rozvinutia každého človeka a z toho istého dôvodu môže byť harmónia medzi mužom a ženou iba dočasná alebo trvácna. Najčastejšie vzniká dočasná harmónia vtedy, keď sa stretnú dvaja ľudia, ktorí ešte nezavršili formovanie svojho evolučného vývoja (viď. [obr.56](#)). Udržanie harmónie v tomto prípade sa ohraničuje tým, že sa ich evolučné cesty stretli v jednom bode ich vývoja a obaja – muž i žena – sa v tom momente dostanú do vzájomného kontaktu. Ako príklad k tomu môže slúžiť stretnutie sa dvoch áut na križovatke, keď si každý ide svojou cestou, no v danom momente sa ocitol na tom istom mieste, na tom istom skrížení ciest, v ten istý čas a uvidel jeden druhého. Najčastejšie sa to stáva ľuďom vo veku dospievania 14-20 rokov, keď sa začína aktívny rozvoj astrálneho tela a prakticky všetci majú tú istú kvalitatívnu úroveň rozvoja.

Pripomeňme si, že na formovanie nového fyzického tela vnútornej podstaty sa stráca časť svojho potenciálu a následkom je to, že po narodení, vzhľadom na rozdiely medzi kvalitatívnymi úrovňami vnútornej podstaty a fyzickým telom, existuje medzi nimi kvalitatívna prekážka. Kvalitatívna prekážka postupne mizne, v závislosti od evolučného

vývoja človeka. Človek sa začína doslovne rozvíjať od prvého dňa svojho života. Počas prvých 4-8 rokov svojho života predstavuje dieťa „informačnú špongiu“, ktorá do seba nasáva všetky informácie, prichádzajúcu z okolitého sveta. Prijímaná informácia kvalitatívne pretvára jeho mozog a keď dosiahne kritického objemu, kvalitatívna prekážka medzi éterickým a astrálnym telom vnútornej podstaty človeka mizne. Od tohto momentu dostáva vnútorná podstata „potravu“ pre svoje astrálne telo a ono začína aktívne fungovať a rozvíjať sa. V skutočnosti sú po narodení astrálne a mentálne telá vnútornej podstaty pasívne a prvotné hmoty v bunkách fyzického tela nie sú schopné dosiahnuť astrálne telo vzhľadom na kvalitatívnu prekážku medzi éterickým a astrálnym telom. Reaktivácia astrálneho tela prechádza dvoma etapami na základe toho, že sa skladá z dvoch kvalitatívnych skupenstiev. Pri prvom kvalitatívnom skupenstve je astrálne telo tvorené **prvotnou hmotou G a nachádza sa v harmónii s nižšou astrálnou úrovňou planéty**. Vo väčšine prípadov je reaktivácia astrálneho tela na takúto úroveň zavŕšená v 12-14 rokoch a nastáva v dôsledku pretvorenia mozgu, ktoré prebieha kvôli prijímaným informáciám. (viď [obr.57](#)).

Druhá etapa reaktivácie astrálneho tela sa vo väčšine prípadov završuje v 16-18 roku a môže nastať iba pri nadobudnutí **kritického objemu a kvality informácií**. Toto obdobie sa javí ako najnebezpečnejším a najzodpovednejším. Ide o to, že medzi 8 a 18 rokom kvalitatívne skupenstvá astrálneho tela sa nachádzajú v dočasnej harmónii s nižšou astrálnou úrovňou planéty, ktorá rezonuje s negatívnymi pocitmi, čo sa u mládeže prejavuje v zvýšenej agresívnosti, popudlivosti, hrubosti, rebelovaní proti všetkému a všetkým. V tomto období si človek veľmi ľahko privykne k narkotikám, alkoholu, nikotínu v dôsledku toho, že tieto látky podnecujú vnútornú podstatu k maximálnemu odkrytiu (открытие – otvorenie, zistenie, objav, odkrytie, odhalenie), aj keď k tomu ešte nie je vôbec pripravená. Odkrytie vnútornej podstaty na úrovni nižšieho astrálu vedie k tomu, že **štruktúra vnútornej podstaty a nižšia astrálna úroveň planéty sa zjednotia do jednotného systému**. Nastáva vlastné prepólovanie (premagnetizovanie) vnútornej podstaty na obraz s podobnými vlastnosťami s nižším astrálom. Pri tom cez vnútornú podstatu prechádzajú potoky primárnych hmôt, charakterizujúcich nižší astrál a nato, aby sa človek dostal z obalu nižšieho astrálu je nutné aby človek stratil **ohromné množstvo potencionalnej životnej sily**, ktorý sa už nikdy neobnoví. Pričom tento potenciál mohol byť využitý na evolučný krok vpred a nie na vyslobodenie sa zo smetiska nižšieho astrálu. „Upadnutie“ v nižší astrál je tak závažné, že človek vôbec nie je schopný sa z tadiaľ dostať. Osobného potenciálu človeka **jednoducho nie je dostatok** na to, aby sa to uskutočnilo. Očividne, človek vo väčšine prípadov pritom fyzicky neumiera, ale „umiera“ evolučne. Odpad z nižšieho astrálu plne nasáva a odsudzuje človeka na evolučné zajatie až do smrti. A až pri nasledujúcej inkarnácii vnútornej podstaty sa človeku dáva možnosť znova predĺžiť svoj evolučný rozvoj pokiaľ zas a znova neupadne v tú istú pascu. Táto časť evolučného vývoja sa javí ako najzodpovednejšou a súčasne i najzraniteľnejšou etapou v živote človeka. Inkarnovaná vnútorná podstata nie je vždy v rozporení, ktoré by bolo schopné reaktivovať sa v novom fyzickom tele a ešte menej pripravená posunúť sa vpred v evolúcii.

A teraz sa vráťme k predĺženiu analýzy rozvitiu vnútornej podstaty človeka pri jeho pohybe po „evolučnej džungli“...Každý rozumný človek by mal preseknúť tento úsek evolučnej cesty čo najrýchlejšie, postarať sa o to, aby neurobil žiadne „odbočky“ ani „zástavky“, aj keby sa pred ním objavovali hocaké klamlivé pokušenia či nástrahy. Všetka náročnosť je ukrytá v tom, že vo väčšine prípadov sa pochopenie klamu či istiny (pravdy)

objavuje neskoro alebo sa neobjavuje vôbec. V tomto prípade príslovia „lepšie neskoro ako nikdy“ nefunguje. Vnútornej podstate má vyhradený čas „okno“, cez ktoré by mala prejsť **príslušná kvalitatívna zmena**. Na to, aby tieto kvalitatívne zmeny prešli **je potrebné nadobudnúť určité vlastnosti informácií určitého objemu**. Iba v takomto prípade prebehne rozvinutie vnútornej podstate na ďalšiu úroveň. Aké klamlivé obrazy predkladá súčasná civilizácia mladému človeku?! Nie je to len v propagácii násilia, ktoré sa doslovne sype na mladé pokolenie pomocou masových informácií, ktoré mnohých z nich vedú na veľmi „ľahkú“ životnú púť. Veľmi silný vplyv na mládež má hudba. Pre mnohých nie je tajomstvom, že rôznym vekovým kategóriám sa páči rôzna hudba. No málokto z nich sa zamýšľal nad otázkou – prečo?

Ide o to, že jedna a tá istá hudba vplýva rôzne na ľudí, u ktorých je rozličná úroveň evolučného vývoja. Človek, počúvajúci hudbu ju nielen počúva, ale jej rytmus a frekvencia zvuku taktiež pretvára jeho vnútornú podstatu. Hudba akoby **pripútavala** k vnútornej podstate človeka príslušné kvalitatívne skupenstvá, ktoré s ním môžu byť **v harmónii ale taktiež aj úplne nezlučiteľné s jeho vnútornou podstatou**. V prvom prípade človek pociťuje vnútorné uvoľnenie, radosť, ktorá môže dosiahnuť úroveň extázy. A ak hudba rezonuje so sexuálnymi emóciami, tak podobná extáza môže viesť k orgazmu. Mimoriadne silno reagujú na hudbu ženy v dôsledku toho, že ich kvalitatívna štruktúra je veľmi dynamická a ľahko sa dá pretvoriť vonkajšími vplyvmi. Pritom táto reakcia prebieha na podvedomej úrovni a tým pádom riadi vedomie človeka. Pri disharmónii medzi hudbou a kvalitatívnou štruktúrou vnútornej podstate sa môže u človeka objaviť podráždenie alebo iné emocionálne prejavy, ktoré v ňom vyvolávajú nutkanie prestať počúvať danú hudbu. Takýto typ reakcie sa javí ako ochrannou reakciou človeka.

Podme podrobnejšie pochopiť, prečo môže pri počúvaní hudby nastať obranná reakcia!

Ako je všetkým známe, zvuk je pozdĺžna vlna. A tak ako hociktoré iné vlny mení úroveň mernosti priestoru na určitú veľkosť. **Zvukové vlny** podľa svojich parametrov vplývajú na **úroveň mernosti makropriestoru v lokálnom objeme**. **Aj úplne nebadateľné zmeny úrovne mernosti makropriestoru vedú k prerozdeleniu prvotných hmôt tvoriacich daný objem priestoru**. Výsledkom toho je prerozdelenie množstva prvotných hmôt v lokálnom objeme priestoru, cez ktorý prechádzajú zvukové vlny a v dôsledku týchto zmien sa telá vnútornej podstate človeka, nachádzajúce sa v zóne výskytu zvukových vln, nasycujú prvotnými hmotami. Maximálny vplyv majú zvuky na astrálne telo vnútornej podstate človeka, ktoré je doplnené prebytočnými prvotnými hmotami **G** a **F**, čo sa prejavuje v emocionálnej reakcii človeka na zvuky hudby. Pritom tento vplyv je rozdielny a závisí od frekvencie daného zvuku a taktiež od jeho periodickosti a precítenia rytmu. Nízko-frekvenčné zvuky tvoria prebytočné nasýtenie astrálneho tela prvotnou hmotou **G**, čo sa prejavuje v sexuálnosti a agresivite človeka. A preto nízky mužský hlas vytvára u väčšiny žien sexuálne obrazy sexuálnosti muža. Nízky mužský hlas preukazuje sexuálny vplyv na ženu, podnecujúc ju k sexuálnej blízkosti s mužom, vzývajúc v nej sexuálne túžby. A preto možno hlas nazvať sexuálnou zbraňou.

Podme teraz podrobnejšie rozobrať, čo pritom prebieha na bunecnej úrovni.

Nízko-frekvenčná zvuková vlna prechádzajúca človekom vyvoláva prerozdelenie prvotných hmôt v zóne svojho pôsobenia. Výsledkom toho sa narúša pomer medzi prvotnými hmotami. Nastáva prebytočné nasýtenie tejto zóny prvotnou hmotou **G**, čo vyvoláva presýtenie astrálneho a éterického tela človeka nachádzajúceho sa v oblasti

prechodu zvukovej vlny touto hmotou (viď [obr.58](#)). Ďalšie nasycovanie astrálnych a éterických tiel vnútornej podstaty človeka prvotnou hmotou **G** vedie k prebytočnej koncentrácii tejto hmoty v týchto telách. (viď [obr.59](#)). Pritom sa prirodzený pohyb dopĺňa o ďalší prebytočný pohyb tejto hmoty od astrálneho tela k éterickému a ďalej ku fyzickému telu bunky. Zvuková vlna, tak ako každá iná pozdĺžna vlna, prechádza jedným impulzom, a jej účinok sa zosilňuje v niektorý časový úsek, v ktorom prebieha podobné prerozdeľovanie prvotných hmôt. Po prechode zvukového impulzu sa prerozdeľovanie prvotných hmôt navráti k pôvodnému kvalitatívnemu rozpoloženiu prvotných hmôt. Prebytočné nasýtenie astrálneho a éterického tela vnútornej podstaty v čase prechodu zvukového impulzu vytvára určitý rozdiel medzi mernosťou prostredia a mernosťou astrálnych a éterických tiel, čo v skutočnosti vedie k nestabilnosti stavu týchto tiel. Následne nastáva vylúčenie zvyšku prvotnej hmoty **G** a rozpoloženie astrálneho a éterického tela sa vracia k pôvodnému stavu (viď [obr.60](#)). Pritom človek prežíva tomu **prislúchajúce emócie**. Týmto spôsobom hudba v človeku vyvoláva **vynútené emócie**. Kombinácia zvukov rôznych frekvencií vytvára **špecifickú situáciu prerozdelenia prvotných hmôt** v oblasti svojho pôsobenia, čo v konečnom dôsledku vytvára celé spektrum prežitkov vyvolaných hudbou. Otázkou je, **aké vynútené emócie** vyvoláva tá alebo iná hudba?

Hudbu môžeme vnímať ako jeden zo spôsobov vplyvania na vedomie človeka a následne ako rôznorodosť psí-nebezpečenstva. Chcelo by to obrátiť svoju pozornosť na **periodickosť opakovania** sa nízkych zvukov alebo inakšie nazývaný **rytmus**. Každá nízkofrekvenčná vlna so sebou prináša ďalšie prerozdeľovanie prvotných hmôt v zóne prechodu jej zvukového impulzu. A všetko sa zasa opakuje (viď [obr.58](#), [obr.59](#), [obr.60](#)). Interval medzi okamihom zavŕšenia účinku jednej nízkofrekvenčnej zvukovej vlny a príchodom ďalšej má obrovský význam. Spomeňme si, že pri príchode impulzu nízkofrekvenčnej zvukovej vlny dochádza k prerozdeľovaniu prvotných hmôt a k presýteniu astrálneho i éterického tela prvotnou hmotou **G**. Po prechode zvukového impulzu nastáva vylúčenie získanej prebytočnej koncentrácie tejto hmoty astrálnym telom bunky, ktoré sa potom vracia do pôvodného stavu. Ale čo ak ďalší impulz zvukovej vlny príde práve v okamihu, keď sa bunka ešte nestihla vrátiť do pôvodného stavu?! Čo sa vtedy deje? Nenastane nič neočakávané, zvukový impulz ďalšej vlny jednoducho nedovolí bunke navrátiť sa do pôvodného stavu a tým **núti** bunku **udržiavať** sa na danej vynútenej **kvalitatívnej úrovni**. Inými slovami, periodické opakovanie sa nízkofrekvenčných zvukov nielen **popudzuje človeka k prislúchajúcej emocionálnej reakcii** ale taktiež mu **vnucuje** udržiavať toto **emocionálne rozpoloženie**. No nie je to zaujímavý efekt? Otázka však znie, aké emocionálne rozpoloženie sa človeku vnucuje proti jeho vôli, často dokonca bez toho, aby si vôbec uvedomoval, že mu je niečo vnucované?

Periodické opakovanie sa nízkofrekvenčných zvukov nielen vynútené udržiava bunku na príslušnej kvalitatívnej úrovni, ale taktiež môže viesť k čiastočnému rozrušeniu jej kvalitatívnych štruktúr alebo k evolučnému zablokovaniu. Pokiaľ ďalší impulz nízkofrekvenčnej zvukovej vlny zastihne bunku vo fáze ukončenia návratu späť k pôvodnému stavu, tak bude opäť nútená prinavrátiť sa k stavu vynútenému. A ak sa bude tento proces opakovať stále s rovnakou periódou, tak sa bude astrálne telo hompáľať z jednej strany na druhú ako kyvadlo. Toto prirodzene vedie k **destabilizácii bunky ako celku** a obvykle aj k **čiastočnému porušeniu astrálneho tela bunky**, počnúc **vyššie- astrálnymi štruktúrami bunky**, ktoré sa u mládeže nachádzajú ešte len v štádiu vývoja, a preto môžu byť podobným procesom veľmi ľahko rozrušené. Týmto spôsobom,

prostredníctvom lákania mládeže k určitému typu hudby, ktorá sa s jej pomocou snaží dosiahnuť stav „eufórie“, je veľmi ľahko a veľmi spoľahlivo možné zničiť jej evolučný potenciál do budúcnosti. Čo sa prakticky aj deje pod vplyvom „hudby“ v štýle rap, metal a pod. A pokiaľ tieto „hudobné“ smery získavajú plnú podporu zo strany štátu, tak je úplne jasné, pre koho je to celé výhodné... Štátu sú potrebné „čierne koníky“, ktoré nechcú a dokonca ani nemôžu myslieť. Stádu „baranov“ je oveľa ľahšie vládnuť, pokiaľ nekladú neželateľné otázky, pretože navždy zostávajú „slepými“. Zvukové vlny s frekvenciou 6-8 Hz sa javia ako najnebezpečnejšie. Impulz zvukovej vlny s danou frekvenciou popudzuje k takému prerozdeleniu prvotných hmôt, že vyvoláva nezvratné procesy u vysoko organizovaných bunkových štruktúr, akou sú napríklad neuróny v mozgu. V dôsledku čoho dochádza k preťaženiu mozgu. Neuróny sa narúšajú a človek umiera....

A teraz sa znovu vráťme k evolučnému rozvitiu človeka, keď sa vydáva na „napínajú“ cestu cez evolučné džungle, plný mladického maximalizmu. Vo veku 12-14 rokov človek začína vytvárať vyššie-astrálne štruktúry astrálneho tela svojej vnútornej podstaty. A to hlavne poukazuje na to, že do tohto veku sa u človeka vyskytujú len nižšie-astrálne úrovne astrálnych tiel (viď [obr.57](#)). Všetci, bez toho aby si to želali, sa zúčastňujú na „evolučnom behu“, no iba málokto z nich príde čo i len k medicieľu. Evolučná práca na vyšších-astrálnych štruktúrach astrálneho tela prebieha u každého človeka rôzne. Jeden človek môže veľkolepo vyštartovať, no zlyhať v strede cesty. Druhý môže začínať veľmi pomaly a postupne nadobudnúť evolučnú rýchlosť. Tretí môže postávať na štarte počas celého svojho života nepohnúť sa z miesta, aj keď mal na začiatku dostatočný potenciál. Štvrtý môže ísť opačným smerom a odsúdiť sa na evolučnú degradáciu. To všetko sa týka aj mužov aj žien úplne rovnako. Takže ak konkrétny muž stretáva konkrétnu ženu, úrovne ich vnútorných podstát môžu byť vo vzájomnom vzťahu v úplne rozdielnom pomere. Pokiaľ je jeden z nich rozvítý viac ako ten druhý, tak reč o vytvorení hlbokej lásky medzi nimi jednoducho nemá zmysel a pokiaľ tento vzťah aj vznikne, tak má iba povrchný a krátkodobý charakter (viď [obr.61](#)).

Podobné úrovne evolučného rozvitiu sa u ľudí prejavujú v spoločných záujmoch, cieľoch, snoch, čo sa vlastne prejavuje v porozumení jeden druhého a vo vzájomnej podpore. Preto keď sa stretne muž a žena, ktorí sú si duchovne blízky, tak sú si ich duše natoľko blízke, nakoľko dopĺňajú jedna druhú a tak medzi nimi vzniká láska. To je možné práve vtedy, keď sa na každej úrovni svojho rozvoja nachádzajú v harmónii, čo sa prejavuje v blízkyh alebo aspoň totožných úrovniach mernosti každého tela tvoriaceho ich vnútornú podstatu (viď [obr.62](#)). Rozvoj individuality každého človeka pokračuje počas celého jeho života, a preto veľmi často vznikajú situácie, keď sa ľudia, ktorí si boli dlhú dobu blízki, ktorí pociťovali hlboké pocity lásky, začnú jeden od druhého vzdáľovať. Postupné vzdáľovanie sa jeden od druhého môže viesť až do štádia, keď u šialene ľúbiacich sa ľudí neostane žiadnych zväzujúcich ich duchovných nití, a taktiež intímna blízkosť im už viac neprináša nič okrem podráždenia a nevraživosti.

Tak prečo veľkolepý pocit lásky v toku času u jedných „vymiera“, zatiaľ čo druhých zaľúbencov sprevádza po celý život, zohrievajúc každý ich prežitý deň a obohacujúc ich duchovne? V čom je skryté tajomstvo lásky a prečo sa jedným odkrýva, zatiaľ čo pre druhých zostáva tajomstvom? Vari môže nebeský aniel prezradiť túto záhadu iba vybraným? A ak áno, tak za aké hrdinstvo Pán Boh vyberá týchto šťastlivcov?! Prečo môže láska navštíviť dom najväčšieho chudáka, zohrievajúc jeho úbohý príbytok a pritom obísť veľkolepé nádvorie boháča, ponechajúc ich chladnými a prázdnyimi?! Vzblknúť jasnou hviezdou, či nebadane sa vypariť ako ranná hmla pod lúčmi vychádzajúceho slnka.

Kde sa skrýva riešenie tejto záhady nedávajúc človeku pokoja od čias Adama a Evy?!

Láska – súlad duší, ktorý sa vyparí keď prestane existovať harmónia medzi vnútornými podstatami. Harmónia sa vytráca vtedy, keď je výsledkom individuálneho rozvoja kvalitatívna zmena v štruktúre vnútornej podstaty. Pritom sa jeden ocitá evolučne pred druhým a ako následok vymizne cirkulácia prvotných hmôt medzi telami vnútorných podstát muža a ženy na jednej z úrovní (viď. [obr.63](#)). Ak tento proces pokračuje stále ďalej a ďalej, tak v jeden okamih neostane medzi nedávno blízkymi si ľuďmi už nič spoločné. Kvalitatívny rozdiel vnútorných podstát vedie k tomu, že im už ostáva iba sexuálny kontakt bez duchovnej jednoty (viď [obr.64](#)). Vzhľadom na to, že pri sexuálnom kontakte dochádza medzi partnermi k energetickej výmene, tak veľmi často aj on (sexuálny kontakt) neprináša nič okrem podráždenia a nevraživosti. To sa deje preto, lebo pri kvalitatívnych odlišnostiach vnútorných podstát, nimi prenikajúce prúdy obsahujú kvalitatívne odlišnosti. A ak sú tieto prúdy nezlučiteľné, tak ich ďalšie prepájanie sa pri sexuálnom kontakte iba vyvoláva ďalšie negatívne emócie, ktoré sa spájajú na kvalitatívnej úrovni sexuálneho partnera majúceho oveľa nižšiu evolučnú úroveň. A pokiaľ tieto prúdy nie sú zlučiteľné s kvalitatívnou úrovňou toho druhého, nastáva negatívna obranná emocionálna reakcia, ktorá u daného človeka vyvoláva nechúť ku každému ďalšiemu intímnemu kontaktu s daným človekom. Takisto ako v nás nepríjemná chuť jedla vyvoláva odpor k danému jedlu a tým nám prostredníctvom chuťových receptorov dáva signál, že sa máme zdržať v jedení škodlivých látok pre náš organizmus, tak aj negatívna emocionálna reakcia pri intímnej blízkosti medzi mužom a ženou, majúcich nezlučiteľné vlastnosti, im prostredníctvom podvedomia dáva signál o nezlučiteľných kvalitatívnych štruktúrach ich vnútorných podstát. To sa javí ako signál matky-prirody, ktorá sa „znepokojuje“ o budúce pokolenia, o predanie im iba pozitívnych vlastností, bez čoho je akýkoľvek druh odsúdený na vyhynutie. Ak pri takomto nepríjemnom sexuálnom styku prebehlo počatie, tak prichádzajúca vnútorná podstata dieťaťa prichádza z oveľa, oveľa nižšej evolučnej úrovne, ako by sa mohlo stať pri kvalitatívnej harmónii medzi mužom a ženou, majúcich zlučiteľné vlastnosti...

Pokúsme sa pochopiť, prečo pri harmónii medzi mužom a ženou vzniká nepochopiteľný pocit, láska. Spomeňme si, že pri delení fyzicky pevných látok sa v bunke uvoľňujú prvotné hmoty, ktoré ju tvoria a tak začínajú cirkulovať medzi rôznymi úrovňami bunky. Pritom sa ich väčšia časť rozprácha do priestoru a iba veľmi malá časť pritom nasycuje telá bunky a tým zabezpečuje všetky životné procesy v bunke na všetkých úrovniach. Pri harmónii medzi mužom a ženou, vzhľadom na rozdielnu polaritu medzi mužskou a ženskou vnútornou podstatou, začínajú prúdy prvotných hmôt cirkulovať medzi nimi vo vnútri uzavretého systému, vytvoreného danou vnútornou podstatou. Rozdielna polarita mužskej a ženskej vnútornej podstaty sa vyznačuje v kvalitatívnych rozdieloch ich štruktúr. Tieto kvalitatívne rozdiely sa prejavujú v tom, že prúdy prvotných hmôt mužskej vnútornej podstaty sa pohybujú **od končekov ku hlave**, zatiaľ čo u ženskej vnútornej podstaty pohyb prebieha **od hlavy ku končekom**. Na atómovej úrovni prebiehajú podobné procesy, keďže elektróny, majúce odlišný spin, kladný alebo záporný (čo sa prejavuje v protismernom pohybe prvotných hmôt), tvoria **elektrónové páry**, ktoré predstavujú stabilné systémy. Elektrónové páry – manželské páry – totožný jav, **odrážajúci harmonický stav na rôznych evolučných úrovniach rozvoja hmoty....**

Protismerný pohyb prvotných hmôt v mužskej a ženskej vnútornej podstate sa vyznačuje rôznym vplyvom na úroveň mernosti okolitého priestoru. Mužská vnútorná podstata, pri svojom evolučnom rozvoji akoby „preliačovala“ mernosť okolitého priestoru,

zatiaľ čo ženská vnútorná podstata pri svojom rozvoji akoby „zapĺňala“ rôznorodosť priestoru zvnútra (viď. [Pnc.65](#)). Pri nastolení plnej rovnováhy medzi mužom a ženou prúdy prvotných hmôt pretekajúce cez štruktúry mužskej vnútornej podstaty, pretekajú okrem toho aj cez ženskú vnútornú podstatu a tým navyše nasycujú telo jej vnútornej podstaty. A naopak, prúdy hmôt, pretekajúce cez štruktúry ženskej vnútornej podstaty, navyše nasycujú telo mužskej vnútornej podstaty. Týmto spôsobom, pri harmónii medzi mužom a ženou, nazývanou láska, obidvaja získavajú doplniteľný potenciál od druhého a okrem toho, nastáva taktiež aj výmena vlastností medzi mužskou a ženskou vnútornou podstatou, bez čoho by evolučný vývoj vôbec nebol možným. Nato, aby sme sa posunuli na ďalší stupeň evolúcie je potrebné disponovať kvalitami mužského aj ženského počiatku, ktoré vlastne získavame pri intímnej blízkosti ľúbiacich sa, čo nesie názov **biela tantra**. **Biela tantra je možná iba ak medzi mužom a ženou existuje plná harmónia i vzájomná láska**. Preto je tento jav vidieť iba zriedkavo, keďže nie každému sa podarí nájsť svoju „polovičku“, a mnohí sa ju ani len nesnažia hľadať, riadiac sa heslom „lepší vrabec v hrsti ako holub na streche.“ Iba málokto sa rozhodne čakať alebo hľadať svoju súdenu alebo súdeného za **tridevjať zemami, v tridevzatich krajinách (*tridevjať – 27, slovenský ekvivalent za siedmimi horami, za siedmimi dolami)** a pritom prekonať všetky prekážky...

Pri ľubovoľnom sexuálnom styku dochádza k výmene potenciálu a vlastností medzi mužom a ženou. Pritom existuje niekoľko možností tejto výmeny. Každý človek, nezáleží na tom, či je to muž alebo žena, má potenciál, ktorý organizmus nadobudne v čase J_0 ako výsledok štiepenia organických i neorganických molekúl v bunkách. Pričom tento potenciál závisí od fyzického, emocionálneho rozpoloženia človeka a u každého človeka sa mení počas celého jeho života. S dospievaním sa tento potenciál znižuje. (podr. Poslední apel lidstvu, 2.kapitola) Vplyvajú na to taktiež aj biorytmy organizmu daného človeka. Organizmus zdravého človeka neustále vytvára potenciál J_0 s určitou rezervou, ktorú využíva v extrémnych podmienkach. Existuje minimálny potenciál J_1 , potrebný na normálne, plnohodnotné fungovanie organizmu. Preto, keď v čase intímnej blízkosti prebieha výmena vlastností, každý partner dáva časť svojho potenciálu J_2 a zároveň získava potenciál partnera J_3 (viď [obr.66](#) a [obr.67](#)). Veľmi vážnym je to, koľko potenciálu z pôvodného potenciálu J_0 partner odovzdáva a koľko pritom získava. Pri hociktovej výmene energie jeden z partnerov dáva viac ako získava, no v tom nie je nič zlého, pokiaľ stratená energia neprevyšuje veľkosť:

$$\Delta J \leq J_0 - J_1 \quad (1)$$

Problém nastáva až vtedy, keď jeden z partnerov v čase intímnej blízkosti stráca viac ako prebytok, ktorý má k dispozícii (viď [obr.68](#) a [obr.69](#)):

$$\Delta J > J_0 - J_1 \quad (2)$$

V tomto prípade dochádza k **sexuálnemu upírstvu**, ktoré môže mať príležitostný charakter, v prípade, že jeden z partnerov je dočasne energeticky vyčerpaný v dôsledku choroby alebo nervového stresu, a preto sa mu samému nedarí vrátiť do normálneho rozpoloženia. Pritom však nedochádza k žiadnym vážnym poškodeniam zdravia sexuálneho partnera, tak ako pri darovaní krvi. No ale v prípade, že sexuálne upírstvo nadobudne opakovaný charakter, sexuálny **donátor (donor, darca)** fyzicky slabne, čo často vedie k rozvoju rôznych chorôb a v niektorých prípadoch vedie dokonca aj k smrti. Sexuálnymi upírmí môžu byť rovnako **ženy aj muži**. **Sexuálne upírstvo** môže byť **vedomé**, ale taktiež aj **nevedomé**. Pokiaľ ide o **vedomé využívanie sexuálneho upírstva**, tak môžeme hovoriť o **čiernej tantre**. Čierna tantra je založená na odoberaní životnej sily

u sexuálneho partnera cez špeciálne kódovanie pri dovŕšení sexuálneho styku, teda v čase, keď je človek maximálne prístupný (otvorený). Pričom stačí čo i len jedno kódovanie na to, aby životná energia od donora neprestajne postupovala k sexuálnemu upírovi, pričom vôbec nezáleží na tom, či mal partner ďalšie sexuálne kontakty alebo v akej vzdialenosti sa jeden od druhého nachádzajú.

Vo väčšine prípadov sa vybuduje tantrická pyramída na základe takéhoto kódovania. Tantrický líder propaguje svojim obetiam princípy voľného sexu a vyučuje svojich „blízkych“ k spôsobom podobného kódovania. Ako následok už jeho „blízky“ získavajú do tantrického „bratstva“ nových nadšencov voľného sexu a aj ich priúčajú k takémuto kódovaniu. Počet príslušníkov k tantrickej pyramíde rastie v geometrickej postupnosti a vytvára sa v nej vlastná hierarchia, v ktorej sa životná sila akumuluje na každej úrovni a stále postupuje vyššie a vyššie. Tento potenciál sa väčšinou využíva na ovládanie masí ľudí za určitým cieľom, prostredníctvom pôsobenia na správanie cez podvedomie. Čierna tantra ako prostriedok na nahromadenie potenciálu na ďalšie použitie ku ovplyvňovaniu masami sa používa v priebehu celej histórie ľudstva, od úplne starodávnych čias až do dnešného dňa. Tantrické obrady u kmeňov, v ktorých náčelník zavádzal podobné zvyklosti a tradície, boli rozšírené po všetkých kútoch sveta v začiatkových fázach civilizácie. V ich kruhoch mal vodca vždy oficiálne právo na prvý sexuálny kontakt so všetkými ženami, patriacimi do rodu jemukontrolovaného kmeňa. A to sa objasňuje nielen ako nemravná chuťka kmeňových vodcov, no ale aj ako jediný možný spôsob udržať všetkých mužov a všetky ženy v podriadení.

Ide o to, že sa každá žena po sexuálnom kontakte s náčelníkom stala ženou alebo sexuálnou partnerkou jedného alebo viacerých ďalších mužov z daného kmeňa. Výsledkom bolo, že náčelník získaval potenciál potrebný na udržanie si moci nad svojimi súkmeňovcami. Mimoriadne zaujímavým je fakt, že práve tieto tantrické obrady v primitívnom štádiu rozvoja civilizácie umožňovali náčelníkom ovládať svoj kmeň, bez čoho by kmeň nebol schopný prežiť a zachrániť sa v medzikmeňových zrážkach a vojnách. V týchto súbojoch prežívali tie kmene, na ktorých čele stál silný vodca, schopný zjednotiť svoj kmeň v jediný organizmus a viesť ho do stavu nadorganizmu (podr. Poslední apel lidstvu, 3.kapitola). Ak sa náčelníkovi darilo viesť svoj kmeň do stavu nadorganizmu, prevrátiť skupinu v jednotné organizované vojsko, v ktorom každý vojak bojoval za záujmy celého kmeňa, pre ktoré bol ochotný položiť svoj život. A to je možné iba pri vzburdení inštinktu prežitia (celého kmeňa, nie iba daného jedinca), ktorý je jedným z najmocnejších inštinktov u všetkých živých organizmov, vrátane človeka. Vedome dokážu tento inštinkt vzbudiť iba ľudia s veľmi vysokou úrovňou morálneho a duchovného rozvoja, ktorých je bohužiaľ veľmi málo. U všetkých ostatných sa inštinkt prežitia objaví **len v stave nadorganizmu**. Náčelníkom kmeňa sa stal ten, ktorý **disponoval dostatočným potenciálom** na vytvorenie **kvalitného stavu nadorganizmu** zo svojich súkmeňovcov.

Nie veľmi často sa stretávajú ľudia majúci dostatočný osobný potenciál na to, aby dokázali vytvoriť stav nadorganizmu zo svojich súkmeňovcov. Preto sa vytvorili rôzne spôsoby na získanie potrebného potenciálu. Jedným z týchto spôsobov je **čierna tantra**. Čierna tantra sa nejaví iba ako prostriedok umožňujúci nadobudnúť potrebný potenciál, no taktiež umožňuje vodcovi stojacemu na vrchole tantrickej pyramídy znateľne vplývať na všetkých svojich súkmeňovcov. Tantrické obrady boli vo svojom prvotnom štádiu verejne schvaľované medzi mnohými národmi a taktiež boli známe pod názvom, právo prvej noc, keď mal pán oficiálne právo na sexuálny kontakt so všetkými nevestami svojich

podriadených a takýmto spôsobom získaval nad nimi kontrolu. Tento „divý“ zvyk bol v skutočnosti vlastne nevyhnutnosťou. Na začiatkových fázach vývoja civilizácie v pravidelných zrážkach prežívali tie kmene, u ktorých bola vytvorená silná tantrická pyramída. Silný vodcovia, majúci silný osobný potenciál, sa objavovali iba z času na čas, zatiaľ čo tantrické pyramídy pracovali vždy a pri tom vôbec nezáležalo od osobnosti daného vodcu.

Mali by sme obrátiť svoju pozornosť na fakt, že tantrický spôsob usporiadania spoločenstiev sa prakticky vytvára u všetkých živých bytostí, kam samozrejme patrí aj človek. Preto sa aj človek v prvotnej fáze svojho evolučného vývoja riadil silným inštinktom „divej“ prírody. Tantrické obrady boli **nevyhnutnými** v prvotných etapách civilizácie, pretože pomáhali kmeňom prežiť. So stupňom rozvinutia civilizácie sa začali objavovať a rozvíjať duchovné počiatky človeka a ako následok sa objavili nové spôsoby ako kontrolovať masu, vznikali náboženstvá, podradovali si a spájali ľudí na duchovnom základe. Pričom prvotné spôsoby, ako napríklad čierna tantra, nevymizli, ale pozmenili sa v závislosti od situácie. Nevyhnutnosť zavedenia nových spôsobov a metód kontroly vedomia nás záviselo od objavenia sa a rozvoja duchovných počiatkov človeka. S rozvojom rodín a rodinným vlastníctvom, tantrické obrady čoraz častejšie narážali na čím ďalej tým väčší odpor zo strany ľudí. Aj keď u niektorých kmeňov Afriky a Južnej Ameriky a u väčšiny ostrovných kmeňov, ktoré boli dlhú dobu mimo vplyvu vlny evolučného rozvoja, sa tantrické obrady zachovali do dnešného dňa. Narastajúci odpor voči tantrickým obradom potvrdzoval **nevyhnutnosť objavenia sa a rozvoja náboženstiev**. Nový spôsob nahradil ten starý, upadajúci. Tantrické obrady, ktoré prosperovali skoro tridsaťtisíc rokov už nenapĺňali potreby doby - danej evolučnej etapy vývoja ľudskej civilizácie. Preto približne pred dvadsiatimi až dvanástimi tisíckami rokov nastúpila **Éra Náboženstiev**.

To však neznamená, že náboženstvá pred tým vôbec neexistovali. To znamená, že ľudstvo malo v prvobytnej spoločenskej epoche inú kvalitatívnu úroveň evolučného rozvoja, a nasledovne princípom samoregulácie sa javili iba tie, ktoré sa nachádzali v harmónii s danou fázou. Zárodky náboženstiev čakali na svoj čas, keď tento čas prišiel, veľmi rýchlo sa sformovali a prevzali štafetu na nasledujúcom stupni evolučného vývoja ľudstva. Výskyt náboženstiev je na určitej etape rozvoja rozumnej spoločnosti **nezvratný a nevyhnutný**. Otázka znie akú štafetu prebralo náboženstvo od predchádzajúceho systému organizácie spoločnosti?!

Spomeňme si, že **tantrický systém** vznikol ako **nevyhnutnosť**, ktorá umožnila vodcovi nazbierať **potrebný potenciál** na **nadobudnutie kontroly** nad kmeňom a **preukázanie vplyvu**, nevyhnutného na vovedenie kmeňa do stavu **nadorganizmu**, bez ktorého kmeň **nebol schopný prežiť v kritických situáciách**. Preto systém náboženstiev nahrádzajúci tantrický systém mal podobnú úlohu – zozbierať potenciál, potrebný na získanie **kontroly nad vedomím národa a viesť ho do stavu nadorganizmu v kritických momentoch histórie**. Preto malo náboženstvo na danej úrovni evolučného rozvoja ľudskej civilizácie **zjednocujúcu úlohu** v každom národe a tým dávajúc im **možnosť, ale i šancu na prežitie** v boji o svoje miesto na slnku.

Akým spôsobom splňa náboženstvo svoju úlohu v boji o prežitie konkrétneho národa alebo kmeňa?!

V prípade tantrickej pyramídy – kódovanie v čase sexuálneho styku, sa vodcom poskytovala možnosť nadobudnúť potrebný potenciál, ktorý im zabezpečoval kontrolu i ovládanie na kmeňovej úrovni, bez čoho by dané spoločenstvá nemohli prežiť. Pritom je

potrebné obrátiť svoju pozornosť na to, že početnosť každého konkrétneho kmeňa vo väčšine prípadov nedosahovala veľkých rozmerov. A to dávalo náčelníkovi kmeňa možnosť, pri určitej miere tvrdosti a agresivity, vybudovať nevyhnutnú tantrickú pyramídu. Spolu s rozvitím ľudskej civilizácie sa však rodové kmene spájali v národy, ktorých početnosť rapídne stúpala a tým pádom sa tantrický spôsob udržovania psí-kontroly nad súkmeňovcami pre vodcov stával prakticky neprijateľným. Vodca ho mohol využívať iba vo svojom okolí, čo mu povoľovalo udržiavať v podriadení iba svojich najbližších spolupracovníkov (nižší tantrickí vodcovia), bez ktorých by riadenie más nebolo možným, no ktorí by sa nesnažili hneď pri prvej príležitosti zaujať jeho miesto. Práve z tohto dôvodu sa vytvorenie nového spôsobu psí-kontroly stalo nevyhnutnosťou. Kmene, ktoré neboli schopné vytvoriť nový spôsob na psí-kontrolu más, boli buď úplne zničené, alebo úplne splynuli s inými. Psí-kontrola sa javila ako negatívum v normálnych životných podmienkach ľudskej populácie, no v kritických situáciách to bol jediný možný spôsob ako zachrániť väčšiu časť populácie.

Tento fenomén pozitívneho vplyvu iba v extrémnych situáciách, pri principiálnom negatívnom vplyve psí-kontroly, sa prejavuje iba **v počiatkových etapách rozvoja civilizácie**. Tento paradox sa dá objasniť veľmi ľahko. Nízka úroveň rozvoja individuálneho vedomia každého človeka mu neumožňuje vidieť potreby celého spoločenstva: inštinkt prežitia je iba slabým hlasom rozumu. Koniec koncov, každý myslí iba na záchranu samého seba a tým zapríčiňuje smrť svojich súkmeňovcov. Na nízkej úrovni duchovného rozvoja si človek **nemôže a ani nechce uvedomiť, že nato, aby sa zachránili všetci ostatní, je práve on ten**, a nie niekto druhý, kto by mal obetovať svoj život, alebo v lepšom prípade ho riskovať. A to znamená iba jedno, smrť všetkých. Aj keď konkrétny človek prežije konkrétnu kritickú situáciu, tak sa priamo odkáže na zánik svojím bojom proti divej prírode. Človek je spoločenská bytosť, a to znamená, že iba v spoločnom boji proti prírode dokáže ako druh prežiť. A iba potom sa tento, vo svojej podstate negatívny jav psí-kontroly, stáva **nevyhnutným zlom**, ktoré mu umožňuje zachrániť sa v **boji so živlami prírody alebo s barbarstvom sebe podobným**. Používanie psí-zbrane náčelníkmi a vodcami im umožňuje viesť masy do stavu nadorganizmu, v ktorom sa naplno alebo aspoň čiastočne prejavuje inštinkt prežitia celku i za cenu zániku určitej skupiny. **Problém a porušenie zákonov prírody** sa objavuje až vtedy, keď títo vodcovia a náčelníci používajú psí-zbrane na **dosiahnutie svojich vlastných cieľov, na udržanie si svojej vlastnej moci alebo na vlastné obohatenie sa...**

A teraz sa vráťme k podstate a predurčeniu náboženstiev. Spolu s nárastom početnosti kmeňov, tantrický spôsob psí-kontroly už naďalej nebol schopný splňať svoju úlohu. **Kvalitatívne novou úrovňou zavádzania psí-kontroly sa stalo náboženstvo**. Tvorcovia náboženstiev perfektne využívali nevedomosť más, ich strach pred živlami prírody a ich nepochopením. Všetko nepochopiteľné sa zbožšťovalo a ako výsledok sa v mnohých kmeňoch utvorilo mnohobožstvo. Budovali sa chrámy, v ktorých sa ľudia klaňali svojim bohom, prinášali im obete, zahŕňajúc aj ľudské, a obracali sa k nim v modlitbách. Pričom sa miesto vybudovania chrámu nevyberalo náhodne. Na povrchu planéty sa vyskytujú pozitívne ale aj negatívne tak nazývané geomagnetické zóny. Tieto zóny predstavujú časti povrchu, cez ktoré prechádzajú zoskupenia prvotných hmôt, ktorých pohyb pokračuje vnútri planetárnej rôznorodosti aj po ukončení formovania planéty. Prúdenie prvotných hmôt týmito miestami sa ešte neukončilo od okamihu vzniku tejto rôznorodosti a bude pokračovať až kým táto rôznorodosť neprestane existovať.

Pozitívnymi geomagnetickými zónami sa nazývajú **zóny s vychádzajúcimi**

zvážkami prvotných hmôt a naopak **negatívnymi – s vchádzajúcimi**. Miesto budovania chrámu sa vždy vyberalo v maximálne prejavujúcich sa pozitívnych geomagnetických zónach, majúcich **minimálnu hrúbku kvalitatívnych prekážok medzi planetárnymi úrovňami**. Geometrické formy chrámov mali taktiež obrovský význam, vyplňajúc funkciu **zachytávačov** prúdov prvotných hmôt. Práve preto sa chrámy stali dokonalým **miestom a nástrojom na masové zachytávanie ľudského potenciálu** a hrali kľúčovú úlohu pri **kódovaní a zapájaní ľudí k jednotnému psi-systému**. Náboženské rituály a modlitby, navodiace ľuďom stav tranzu robili tento proces oveľa jednoduchším a efektívnejším. Chápajúc modlitby, človek sám pretváral svoj psi-systém a napájal sa na spoločný. „Ovečky“ sa samé zbíhali do stád a s pokorou čakali na svojich „pastierov“. Otázkou je, **kto boli títo „pastieri“ a kam viedli svoje poslušné „ovečky“? Morálna a duchovná čistota jedných „pastierov“ zachraňovala celé národy od zániku a zaviedla ich k výšinám duchovného vývoja, zatiaľ čo skazenosť druhých viedla národy do tmy a nepoznania a tým ich stavala na hranicu samozničenia a vymretia.**

V prvotnej fáze rozvoja náboženstiev sa zbožšťovali sily prírody, pred ktorými bol človek bezmocným, čo v ňom vyvolávalo strach i vzrušenie. Neskôr sa objavili človeku podobné božstvá, ktoré kontrovali dané sily prírody. Mnohobožstvo rozdrobovalo národ na menšie skupinky, ktoré sa prikláňali k uctievaniu jedného z týchto bohov. Vyšší kňazi každého boha, získavajúci potenciál zo svojej „pastviny“ ho vo väčšine prípadov využíval nie v záujme celého národa, ale vo svojich koristníckych cieľoch. Vyšší kňazi medzi sebou bojovali a stávali sa smrteľnými nepriateľmi jeden druhému. Tento fakt sa tragicky prejavil v kritickom období každého národa, keď bolo potrebné zjednotenie všetkých na dosiahnutie spoločného cieľa. Mnoho vysoko-rozvinutých civilizácií sa prevrátilo na prach v dôsledku tejto príčiny.

Sila ľubovoľného národa spočíva v jeho jednote a táto sila sa neskladá iba z jednoty jazyka, kultúry a ekonomiky. Sila národa spočíva hlavne v jeho psi-potenciáli, ktorý sa skladá z individuálnych potenciálov všetkých nositeľov danej rodovej genetiky. Psi-potenciál národa je ako plná rieka rozbúrených emócií a vášní. Mnohobožstvo rozdeľovalo túto rieku na veľa potôčikov, a každý samostatný potôčik nebol v stave prekonať seriózne prekážky na svojej ceste. Živelné núdze a vpády silných nepriateľ boli práve takýmito prekážkami, s ktorými by sa zjednotená rieka psi-potenciálu národa bola schopná vysporiadať. Preto objavenie sa náboženstiev založených na viere v jedného boha dávalo niektorým národom značnú výhodu. Rozdelenie „na potôčiky“ psi-potenciálu týchto národov sa zlievalo v jeden potok, majúci obrovský potenciál. Tento potenciál masám umožňoval zjednotiť sa do stavu nadorganizmu a pripravenosť ľudí to iba uľahčovala a zefektívňovala. Bohužiaľ kvôli rovnakým príčinám ako pri mnohobožstve, duchovných i štátnych vodcov tento nadobudnutý potenciál nezastavil pred zneužívaním tohto stavu na splnenie si svojich osobných cieľov a poburovali celé národy proti svojim susedom k tomu, aby obohatili a rozšírili sféru svojho vplyvu. V stave nadorganizmu masy ľudí premieňali na slepé zbrane, ktoré sa v temných rukách stávali smrteľnými. V Novom Zákone sa k tomu nachádza veľkolepý príklad. Spomeňme si, že Pontský Pilát, ako rímsky zástupca v Jeruzaleme, sa pokúšal zachrániť Ježiša Krista od nespravodlivej a mučenickej smrti ukrižovaním. Preto sa snažil vzkriesiť starý židovský zvyk – počas sviatku mali ľudia právo zachrániť život jednému z odsúdených na smrť:

„Ježiš pred Pilátom - Keď Ježiš stál pred vladárom, vladár sa ho spýtal: „Si židovský kráľ?“ Ježiš odpovedal: „Sám to hovoríš.“ A keď naňho veľkňazi a starší žalovali, nič neodpovedal. Vtedy sa ho Pilát opýtal: „Nepočuješ, čo všetko proti tebe

svedčia?“ *Ale on im neodpovedal ani na jediné slovo, takže sa vladár veľmi čudoval.*

Na sviatky vladár prepúšťal zástupu jedného väzňa, ktorého si žiadali. Mali vtedy povestného väzňa, ktorý sa volal Barabáš. Keď sa zhromaždili, Pilát im povedal: „Koho vám mám prepustiť: Barabáša, alebo Ježiša, ktorý sa volá Mesiáš?“ Lebo vedel, že ho vydali zo závidia.

Keď sedel na súdnej stoličnici, odkázala mu jeho manželka: „Nemaj nič s tým spravodlivým, lebo som dnes vo sne veľa vytrpela pre neho.“ Veľkňazi a starší nahovorili zástupy, aby si žiadali Barabáša a Ježiša zahubili. Vladár sa ich opýtal: „Ktorého z týchto dvoch si žiadate prepustiť?“ Oni zvolali: „Barabáša!“ Pilát im povedal: „Čo mám teda urobiť s Ježišom, ktorý sa volá Mesiáš?“ Všetci volali: „Ukrižovať ho!“ On vrazil: „A čo zlé urobil?“ Ale oni tým väčšmi kričali: „Ukrižovať ho!“

Keď Pilát videl, že nič nedosiahne, ba že pobúrenie ešte vzrastá, vzal vodu, umyl si pred zástupom ruky a vyhlásil: „Ja nemám vinu na krvi tohto človeka. To je vaša vec!“ A všetok ľud odpovedal: „Jeho krv na nás a na naše deti!“ Vtedy im prepustil Barabáša; Ježiša však dal zbičovať a vydal ho, aby ho ukrižovali.“ (Nový Zákon, Matúš 27)

Zvláštne vyjadrenie vďaka človeku, ktorý nosil a tvoril dobro?! A najviac zaujímavým je, že celá táto skupina ľudí ho preklínala, hádzala do neho kamene až do skončenia popravy. A až potom, čo skončil na kríži, ako po švihnutí čarovným prúťkom, všetci, čo sa na tom podieľali sa začali zbíhať okolo tohto nimi vykonaného zločinu. Všetko to vyzerá až príliš čudne a prečo? Odpoveď je veľmi jasná, židovskí najvyšší rabíni, ktorý sa ľakali jeho sily a toho, čo dokázal, ktorí sa báli, že stratia svoju moc nad skupinou, využili psí-zbraň, aby si ľudia vybrali Barabáša a predlžovali svoju kontrolu nad daným „stádom“ až do okamihu smrti Krista na kríži. A po jeho smrti už nebolo potrebné využívať psí-kontrolu a ľudia sa prinavrátili do svojho prirodzeného stavu a pochopili, na akom zločine sa podieľali.

Principiálne vážnym bolo, kto držal vo svojich rukách nitky kontroly v stave nadorganizmu daných národov. Bohužiaľ iba veľmi zriedkavo mali podobnú moc v rukách ľudia s vysokou duchovnosťou alebo morálkou. Vo väčšine prípadov sa **nástroj na záchranu premenil v nástroj na zničenie**. Nato aby si náboženský vodcovia mohli udržať svoju moc i možnosť kontroly nad masami, väčšinou neľútostne hubili všetky iné myšlienky a odklony od náboženských dogiem, aby udržali všetky „potôčiky“ v lone jednej silnej „rieky“. A na dosiahnutie tohto stavu sa prelievali rieky krvi, a tým sa snažili pod rúškom strachu a smrti udržať masy **pod svojou kontrolou**. „Rieky“ psí-systémov rôznych národov sa často zjednocovali pomocou meča a strachu do „morí a oceánov“ čo viedlo k vzniku **super psí-systémov**. Na svete sa objavilo niekoľko takýchto super psí-systémov, ktoré prakticky od okamihu svojho vzniku stáli proti sebe. A táto opozícia sa neprerušila ani na minútu, iba neobvykle sa navonok vyskytli periódy prímeria. Periodicky si jeden alebo druhý psí-systém vydobyl dominantné postavenie. Časom sa rozrastali do gigantických rozmerov a ako hociktorý iný gigant sa postupne rozpadali na menšie časti v dôsledku vnútorných nezhôd.

Najväčších globálnych rozmerov dosiahol kresťanský super psí-systém, ktorý si získal ohromné množstvo národov. Rozdiely medzi nimi boli príliš veľké a to viedlo k rozpadu jednotného kresťanského psí-systému na menšie časti. Kresťanstvo, aj keď sa tomu jeho duchovní vodcovia snažili zabrániť, nadobúdalo čím ďalej tým viac národný charakter. Začalo to rozkolom v roku 1058, keď sa kresťanská cirkev rozdelila na rímsku a grécku. Čoskoro sa stali jedna druhej nepriateľom a ľudia, ktorí sa klaňali tomu istému bohu zabíjali v jeho mene a s jeho menom na ústach jeden druhého. Kresťanská cirkev čím

d'alej tým viac menila svoju podstatu, nadobúdajúc národné črty. Analogický proces prebehol v islame, budhizme i v hinduizme. Výsledkom toho bolo, že ani jedno z daných náboženstiev nedokázalo dominovať nad druhými. A to ani nebolo možné vykonať. Náboženské super psi-systémy nahradili tantrické kvôli kvalitatívnej zmene ľudskej spoločnosti a plnili svoju úlohu až dovtedy, kým ľudstvo nevstúpilo do sledujúcej éry **d'alších** zmien ľudského spoločenstva. Preto by sa na novej kvalitatívnej úrovni rozvoja spoločnosti mala objaviť nová organizácia psi-systému a následne **nový spôsob psi-kontroly**, bez ktorej by bola ľubovoľná civilizácia odsúdená na zánik. Ďalší stupeň super psi-systému bude planetárny, pretože každý systém sa rozvíja od menšieho k väčšiemu. Každá civilizácia vo svojej evolúcii prechádza od svojho rozdrobenia ku svojmu zjednoteniu - v tom je jej sila.

To neznamená, že náboženské psi-systémy vymiznú z historickej arény. Skôr ustúpia novému vedúcemu systému odrážajúcemu novú kvalitatívnu úroveň rozvoja zemskej civilizácie. Nie je to zviazané so želaním jedných alebo neželaním druhých. Je to prirodzený evolučný proces, ktorý nie je možné zvrátiť. Odpor voči týmto psi-systémom môže iba **pozastaviť** ich príchod, no tento príchod je **neodvratný**, chceme ho, alebo nie, páči sa nám alebo nie, výhodný nám, alebo nie. Otázkou je iba to, kto bude stáť na čele tohto prichádzajúceho super psi-systému a ako a za akým účelom bude využívaný? V prichádzajúcich časoch príde bitka medzi svetlými a temnými o dominanciu v tomto systéme psi-kontroly. V závislosti od toho kto vyhrá bude pozemská civilizácia prekvitať a vstúpi na kvalitatívne novú, kozmickú fázu svojho vývoja alebo bude odsúdená na samozničenie. Čo sa stane - ukáže budúcnosť....

A teraz sa znovu vráťme k emóciám. Tvorivá inšpirácia, vedomostné alebo umelecké osvetlenie, v ľubovoľnom odvetví ľudskej činnosti. Prečo jedných kopne múza, zatiaľ čo druhých zd'aleka obchádza?! Môže táto náladová „lady“ vyberať svojich „vyvolených“ iba podľa svojho želania? Prečo sa jednému človeku odkrývajú tajomstvá prírody, fungovania vesmíru a druhému človeku, ktorý dýcha ten istý vzduch, vidí a počuje tú istú prírodu, sa tieto tajomstvá nikdy neukážu? Prečo jeden človek hľadá a nevidí, počúva a nepočuje, vari sú u týchto ľudí oči, uši alebo mozog zostrojené inakšie? Samozrejme, že nie. No ale stále sa vyskytujú „čudáci“, ktorý akoby zázračne videli, počuli i pochopili viac. Kde je ukryté rozuzlenie tohto problému, a aké čarovné slovo umožňuje jedným „vyvoleným“ osud a dovoľí im vytasíť **excalibur poznania z kameňa istiny?**

Každý človek sa rodí ako výnimočné stvorenie prírody s neopakovateľným genetickým kódom a vnútornou podstatou, ktorá je vo väčšej alebo menšej miere zharmonizovaná s genetikou. Genetický kód, ktorý definuje usporiadanie nukleotidov v chromozómoch, určuje taktiež kvalitatívne možnosti človeka, jeho talenty a schopnosti. Nástrojom poznania sa javí mozog a neuróny, z ktorých sa skladá, nesú genetiku konkrétneho človeka. Každý nukleotid, každý gén (zlúčenie troch nukleotidov; existujú 4 druhy nukleotidov: adenín, cytozín, uracyl a tymín) **preukazuje špecifický a neopakovateľný vplyv na svoj mikropriestor, ktorý ho obklopuje**. Sila tohto vplyvu vychádza z množstva jednotlivých atómov tvoriacich daný nukleotid, typom týchto atómov a svojím priestorovým usporiadaním v molekule. Preto superpozícia (súčet) všetkých týchto vplyvov vytvára unikátny typ vplyvu každého nukleotidu na mernosť svojho mikropriestoru. Tento unikátny typ zakrivenia mikropriestoru predstavuje kvalitatívny vplyv na vlastnosti daného mikropriestoru. Inými slovami, mikropriestor obklopujúci každý nukleotid, gén, sa prejavuje a reaguje iným spôsobom. To znamená, že každý gén má svoju vlastnú „tvár“, ktorú si trvalo udržiava. Preto molekuly DNA i RNA

zachovávajú genetickú informáciu každého človeka a tým predstavujú zlúčenie génov v určitom jedinečnom poriadku a tým vytvárajú jedinečné zakrivenie mikropriestoru, čo môžeme vlastne vidieť v **neopakovateľných kvalitatívnych prejavoch a reakciách daného priestoru**. Preto mozog každého človeka, aj napriek tomu, že by pozostával z rovnakého počtu neurónov, ktoré by navonok vyzerali rovnako, by sa **kvalitatívne odlišoval svojím vplyvom na mikropriestor neurónov, z ktorých sa skladá**. Vlastnosti a možnosti mozgu každého človeka sú preto **rozdielne a určené genetickým kódom danej osoby**. A táto rôznorodosť sa neprejavuje v tom, ako vyzeráme navonok, ale v kvalitatívnom stave mozgu človeka na úrovni mikropriestoru. Preto sú nám jasné kritériá na základe ktorých si múza vyberá svojich vyvolencov.

A teraz poďme pochopiť, akým spôsobom sa týmto vyvolencom odkrývajú tajomstvá prírody. Spomeňme si, že všetky zmyslové orgány človeka nám poskytujú najviac jedno percento informácií z okolitého sveta a z toho, čo nám o ňom poskytujú poznatky súčasnej vedy. Tieto informácie sú dostatočné nato, aby sme mohli prežiť a pohybovať sa v ňom. Naše zmyslové orgány, taktiež aj zmyslové orgány všetkých ostatných živých bytostí, obývajúcich planétu. Keď sa človek snaží využívať svoje zmyslové orgány inakšie, snažiac sa vytvoriť obraz vesmíru, **vzniká nezmysel**. Čo je predsa očividné. Hociktorý človek bude považovať za nezmysel pokus o zloženie mozaiky z jedného kusu, keď je potrebných minimálne sto rozdielnych kúsočkov, ktoré môžu iba spolu vytvoriť želaný obraz. Je to predsa úplne absurdné, stále dookola kopírovať ten istý element daného obrazu. Sto rovnakých elementov predsa **nikdy nemôže vytvoriť skutočný obraz**, a kto tento očividný fakt nedokáže pochopiť, klame seba aj druhých.

Nástrojom poznania okolitého sveta pre nás nie sú zmyslové orgány, ale **mozog**.

Informácie, prichádzajúce do nášho mozgu prostredníctvom zmyslových orgánov sú **dostatočné na orientovanie sa v okolitom priestore, no nedostatočné na jeho poznanie**. Poznanie sa stáva možným, až keď mozog začína **získavať doplniteľné informácie k tým, ktoré prijíma cez zmyslové orgány**. Taktiež vytvorenie zariadení, ktoré význačne rozšírili objem informácií prichádzajúcich do mozgu, nie sú dostatočné na vytvorenie plnohodnotného obrazu vesmíru.

Mnohý sa môžu čudovať, prečo sú informácie získané pomocou týchto zariadení stále nedostatočné. Príčin je hneď niekoľko:

1. Zariadenia za cieľom vnímania prírody sú vytvorené ľuďmi na základe informácií získaných prostredníctvom zmyslových orgánov, a preto odrážajú skutočnosť úplne rovnako.

2. Fyzicky pevná skutočnosť v sebe obsahuje iba časť informácií o vesmíre. Táto skutočnosť je iba špičkou ľadovca, ktorú človek dokáže vnímať pomocou svojich zmyslových orgánov a s pomocou daných zariadení.

Fyzická hmota planéty je **iba časť** z toho, čo planéta predstavuje ako celok. Planéta je zložená s fyzicky hmotnej, éterickej, astrálnej, prvej mentálnej, druhej mentálnej a tretej mentálnej sféry. Pričom **všetky sú navzájom spojené a jedna druhú neustále ovplyvňujú**. Preto jej správny obraz môže byť vytvorený iba v prípade, že **mozog získava informácie zo všetkých planetárnych úrovní**. To sa stáva možným iba vtedy, ak neuróny mozgu pri svojom vývoji nadobudli telá na každej planetárnej úrovni, čo **zabezpečuje postup informácií z týchto úrovní do mozgu**. Keď človek túto informáciu využíva alebo spracováva tak to závisí od jeho individuálnych schopností, talentov a prítomnosti

analytického myslenia, umožňujúcich spracovať prichádzajúcu informáciu. Úroveň evolučného vývoja neurónov zabezpečuje ustavičnú interakciu so všetkými planetárnymi sférami, na ktorých majú vybudované telá. Existencia éterického tela zabezpečuje spoluprácu s éterickou sférou, astrálneho – s éterickou a astrálnou sférou, prvého mentálneho – s éterickou, astrálnou a prvou mentálnou sférou atď. Preto každá nová úroveň evolučného rozvoja dáva človek prístup k **novej informačnej úrovni**. A to znamená, že iba **evolučný vývoj** človeka umožňuje človeku pokračovať na svojej trnistej ceste za poznáním.

Preniknutie na danú či inú informačnú úroveň môže byť taktiež aj krátkodobým. V tomto prípade sa mozog človeka otvára na nasledujúcej kvalitatívnej úrovni nie v dôsledku kvalitatívnych evolučných zmien, ale v dôsledku energetického prielomu bez zmeny kvalitatívneho stavu neurónov, alebo ich počtu v mozgu. Pri takomto prielome sa kvalitatívne rozpoloženie mozgu nemení. A keď do mozgu začína prichádzať informácia z danej kvalitatívnej informačnej úrovne, tak bude štrukturálne nezlučiteľná so štruktúrou neurónov mozgu a tým bude vyvolávať nestabilitu v mozgu človeka. Výsledkom bude vylúčenie prvotných hmôt astrálnym telom každého neurónu (pokiaľ majú neuróny svoje éterické a astrálne telá) alebo prvým mentálnym telom každého neurónu (pokiaľ majú neuróny svoje éterické, astrálne i prvé mentálne telá). Výsledkom takéhoto vylúčenia sa znižuje úroveň vlastnej mernosti daných tiel neurónov. A to vlastne vedie k tomu, že informačný potok zo sledujúcej kvalitatívnej úrovni prestane vchádzať do mozgu človeka. Pootvorené „dvierka“ sa znovu zatvárajú. Nastáva krátkodobý prielom na sledujúcu informačnú úroveň, v priebehu čoho mozog nadobúda doplniteľnú informáciu.

Pri takomto prielome býva informácia väčšinou dostatočná nato, aby sme prenikli k ďalším tajomstvám prírody. V týchto prípadoch sa jedná o (ako to človek krásne nazýva) „osvietenie.“ Toto väčšinou nastáva na vlne emocionálneho rozkvetu, keď sa astrálne telo nasycuje prvotnými hmotami. Podobné nasýtenie vedie k zvýšeniu **úrovne vlastnej mernosti** astrálneho tela každého neurónu mozgu. Ustavičná alebo náhla zmena úrovne vlastnej mernosti astrálnych tiel neurónov na veľkosť, približujúcej sa k vrchnej hranici astrálnej úrovne planéty, vedie k odkrytiu kvalitatívnej prekážky medzi astrálnou a prvou mentálnou úrovňou planéty. Pritom informačné prúdy z prvej mentálnej úrovne začínajú presakovať na úroveň astrálnych tiel neurónov mozgu, potom ďalej do éterických a nakoniec dosiahnu úroveň fyzicky hmotných neurónov mozgu. Mozog človeka vytvorí nové spojenia, ktoré skôr či neskôr pripravia priestor pre vznik nových myšlienok alebo ideí.

Nato, aby sme hlbšie pochopili tento unikátny jav prírody, potrebujeme najprv rozobrať čo je to **pamäť, vedomie a aké úrovne vedomia existujú**. Bez týchto poznatkov je nemožné **pohnúť sa čo i len o krok po ceste poznania...**

Preklad: Juraj